

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Sjätte kapitlet – i vilket Zeke köper toalettpapper och får ett jobb

Jag vaknade av att jag hade ont i ryggen. Tydligen hade jag varit pissnödig halva natten. Jag hade ett svagt minne av att jag hade vaknat och behövt gå på dass men inte pallat och sedan somnat om. Nu hade jag legat och spänt mig i flera timmar. Vattnet i toaletten blev alldeles brunt och det luktade surt och unket. Samtidigt kände jag mig tung i huvudet och var torr och kletig i munnen. Hur fan kunde man vara uttorkad och enormt pissnödig på samma gång? I köket insåg jag att min nystart var ett stort jävla praktfiasko. För att känna mig lite duktig bestämde jag mig för att gå till Willys och köpa en bal skithuspapper. Det hände ju förr eller senare. Oundvikligen. En dag tog toapappret slut. Inte bara rullen i hållaren utan allt som fanns i huset. Av balen som man burit hem och som man hade tänkt skulle räcka i all oändlighet fanns bara plasthöljet kvar. Om man inte ville förlita sig på hushållspapper, kaffefilter eller gårdagens tidning fanns ingen annan råd än att springa till affären och köpa nytt. Man skulle tro att problemen var över då. Men det var när man stod där i affären och balarna tornade upp sig ovanför ens brydda huvud som man insåg att processen bara hade börjat. Skulle det vara enkelt eller dubbelt papper? Med tryck eller utan? Billiga rullar med lite papper eller dyrare rullar med mycket papper? Var alla sorter miljövänliga? Det gällde att hitta rätt kombination av komfort och funktion till ett bra pris. Det var inte lätt att hitta rätt i toapappersdjungeln. En gång roade jag mig med att försöka räkna ut hur mycket toapapper svenskarna gjorde av med om året. Om nio miljoner svenskar förbrukade en rulle i veckan blev det 468 miljoner rullar om året. Det blev en sjuhelvetes massa meter dasspapper som trycktes och gnuggades mot våra kladdiga rövhål varje år. Självt hade jag fått en bal att räcka närmare två år men nu sjöng den på sista varvet så att säga. Varför tjatade man så mycket om valfrihet? Vad var det som var så jävla fantastiskt med den? Var det inte bara ett trick för att få oss att villrådiga stå och tveka över vilken väg i livet vi skulle gå medan de som egentligen hade makten kunde göra som de ville? Det måste vara jävligt praktiskt för dem att pöbeln var fullt sysselsatt med att slösa bort sina liv i tron att de hade kontroll över desamma. Nu stod jag själv och funderade över om jag skulle bära hem en bal av Rolls Royce-modellen som kunde suga upp en mindre sjö, som var lenare än en kattunges päls och som hade Rembrandtmotiv tryckt längs hela rullen? Eller skulle jag gå på billigast möjliga? Jag bestämde mig, såklart, för det sistnämnda. Men inte ens då blev det lätt. Jag kunde inte bara tänka på summan jag skulle betala. Dels gällde det att räkna ut om balen med 64 rullar verkligen var billigare per rulle än

den med 24 rullar. Men det slutade inte där. Pappret var ju olika hårt rullat. Rullarna såg lika stora ut, men jag visste att det inte var lika mycket papper på dem. För att göra det ännu krångligare så angavs dessutom mängden papper per rulle ibland i gram i stället för i meter. Då krävdes det nästan att man hade med sig miniräknaren för att kunna sortera ut det mest prisvärda pappret. Till slut slog det mig att jag kanske bara slösade bort tiden där jag stod och vändades. Om man köpte en bal vartannat år så var det inte några stora summor det handlade om. Över huvud taget spelade det ju inte så stor roll vilken sorts papper man hade hemma. I alla fall inte med tanke på vad man använde det till. Jag högg en bal som verkade billig och gick mot kassorna. I kön hamnade jag bakom en gammal granne till morsan. Han, Bernard, jobbade på en av de stora speditiionsfirmorna i stan och när han hörde att jag var arbetslös sa han att de ibland behövde hjälp med lite av varje. Kanske ville han vara vänlig, så jag gav honom mitt telefonnummer men trodde inte att han skulle ringa. Jag ville inte ens att han skulle ringa. Det skulle rubba mina cirklar. Jag avskydde min tillvaro och föraktade mig själv, men var rädd för att något skulle förändras. Men en dag ringde han. Om jag hade tid så kunde jag komma ner dagen efter så skulle jag få jobba på magasinet. Vad skulle jag säga? När man är arbetslös är tid nästan det enda man har. Det verkade idiotiskt att tacka nej till jobb.

Klockan sju började arbetet så jag var uppe kvart i sex. Jag var så jävla trött att jag knappt orkade röra käkarna för att tugga ner müsli. För att spara pengar blandade jag min egen müsli och det var rena hästfodret. Ren cellulosa. Havregryn, rågflingor, vetekli, vetegroddar, solrosfrön och linfrön. Snacka om att fibrerna satte igång magen. Jag sket fan nästan vatten varannan dag i ett halvår innan jag läste någonstans att linfrön är bra för folk med förstoppning. Då tog jag bort den skiten. Det var hela linfrön och magen hade inte ens chans att hinna smälta dem så det smälldes ju som ett smatterband i toaletten när jag satte igång. Jag hade gått upp extra tidigt för att hinna bre några dubbelmackor att ha med mig. Det var nära att jag glömde bort det men kom ihåg i sista ögonblicket. Jag var svettig när jag satte cykeln i stället utanför speditiionsfirman. Bernard satt alldeles innanför dörren på kontoret och tog emot mig när jag kom.

– Först måste vi fixa lite kläder till dig och arbetshandskar.

Jobbet var hur simpelt som helst. På ett järnvägsspår stod åtta järnvägsvagnar som var fulla med trädgårdsstolar av plast, hopvikta och stoppade i pappkartonger. Mitt jobb var att tömma järnvägsvagnarna på kartonger som jag sedan staplade på lastpallar. Stolarna var tillverkade någonstans uppåt landet och skulle till Holland men av någon jävla anledning kunde man inte köra dem med tåg hela vägen fram. I stället skulle det komma holländska lastbilar till Malmö

och hämta stolarna här. Det verkade idiotiskt men vad brydde jag mig om det? Det gav mig ett jobb.

– Jag ska säga till Karl Axel att han kör fram en hög med pallar till dig, sa Bernard.

Fem minuter senare kom en truck körande med en skallig fet gubbe i förarhytten.

– Hej, var det du som skulle ha pallar? Var vill du ha dem?

– Var som helst där de inte är i vägen för någon annan.

Sedan körde han igen. Jag sköt upp dörren till den första vagnen. Den var bokstavligen fylld från golv till tak med pappkartonger. Det var som en hög jävla vägg framför mig. Det var bara att börja. Idioten i trucken hade inte tänkt på att de översta pallarna i högen han kört fram var nästan omöjliga att få ner om man inte var 2,15 lång. Genom att klättra upp på ena sidan lyckades jag dra ner den översta pallan och det smällde i lastkajen så att det ekade när den landade. Men skiten höll som tur var. Bernard hade förklarat hur jag skulle stapla kartongerna för att de skulle stå någorlunda stadigt. Det gick rätt så bra även om det till en början knappt märktes att det försvunnit kartonger från vagnen. Den såg lika full ut som när jag började. Men på lastkajen blev de fullstaplade pallarna allt fler. Kvart över nio stod Bernard i änden av lastkajen och skrek på mig.

– Vad fan, tar du inte frukost, sa han när jag gått bort till honom.

Han visade in mig i fikarummet där de andra gubbarna på magasinet satt och sörplade kaffe. Karl Axel satt och rökte i en speciell avdelning.

– Det här är Zeke. Han ska hjälpa till med att lossa de jävla trädgårdsstolarna.

– Ja då är han välkommen, sa en gubbe som satt och plitade i ett travprogram.

Han såg ut som om han var lite bas över de andra. Jag tog upp mina mackor och började tugga.

– Dricker du kaffe?

– Det händer.

– Vill du ha så får du ta. Egentligen har vi en kaffekassa men om du bara är här tillfälligt så kan vi väl bjuda på en kopp kaffe.

– Jag hörde något om att du bodde granne med Bernard.

– Nej, inte riktigt så. Min morsa bodde granne med honom förr.

– Fy fan, det kan inte vara roligt att bo granne med Bernard Börjesson.

Vad skulle jag svara på det? Jag tuggade vidare på mina mackor. När jag hade ätit upp gick jag ut till mina kartonger igen.